

[Wilhelm.]

ret belyst en del, bl. a. fordi det var i fremskridtspartiets interesse at påstå og søge at bevise, at der ikke var noget som helst ændret ved retsstillingen. Men der er kommet side op og side ned fra arbejdsministeriet, der argumenterer stærkt for, at der er ændret ved retsstillingen, at denne § 11 med dens ugyldighedsbestemmelse går langt, langt videre end aftalelovens § 29, som fremskridtspartiet hævdede indeholdt det samme, men som i øvrigt aldrig har været anvendt til disse ting. For blot at nævne konklusionen i disse sider op og sider ned, dokumentationen for, at man er gået videre, så lyder den:

»Det kan herefter konstateres, at forslaget § 11 i praksis vil få et langt bredere anvendelsesområde end aftalelovens § 29.«

Altså ingen tvivl om den ting, at man med § 11 på et bredt anvendelsesområde har ændret den retsstilling, der var med hensyn til kampe på arbejdsmarkedet.

Det er jo ikke et ligegyldigt område, der her er taget ind. Man vil vide det, hvis man har en smule kendskab til, hvad der foregår under disse arbejdskampe, der her tænkes inddraget. Det er jo en forholdsvis typisk situation, at lønarbejderne for overhovedet at få de løfter igennem, som de fik ved en overenskomstindgåelse eller ved de traktater og andre forpligtelser, som er underskrevet, når arbejdsgiverne er genstridige, som de var i oliechaufførernes konflikt, og nægter at sætte sig til det forhandlingsbord, som de er forpligtet til at sætte sig til for overhovedet at få overenskomstløfterne indfriet, f. eks. med hensyn til ligeløn, er nødt til at ty til det, der i denne tekniske sprogbrug hedder overenskomststridige kampskridt. Da vi fra VS' side spurgte under udvalgsarbejdet: hvad med sådan et tilfælde, som man ved forekommer i tusindvis, hvor man for at få de ting, der er lovet i overenskomsten, igennem er nødt til at ty til disse midler, fordi den anden part ikke vil gøre det, den er forpligtet til, og man dér opnår en lønforbedring, f. eks. opfyldelse af ligelønskravet og ligelønsløftet, er det så også ugyldigt? Ja, så fik vi i første omgang at vide fra dette arbejdsministerium, som åbenbart er totalt blottet for kendskab til, hvordan det foregår ude i virkeligheden, at sådan en situation var principielt utænkelig. Sådan en situation forekom simpelt hen ikke i den eksisterende virkelighed. Da vi så måtte gøre opmærksom på, at det gjorde den altså faktisk i masser af

tilfælde, så fik vi svaret tilbage, at også opfyldelsen af sådanne retmæssige krav vil være ugyldig efter lovforslagets § 11. Også opfyldelsen af sådanne retmæssige krav skal altså nu være ugyldig.

Vi takker for det oplysningsarbejde, vi selv har bidraget til her, men som vi altså har fået svarene på. Vi vidste det godt i forvejen. Det passer ikke, når man siger, at man ikke har ændret retsstillingen. Det fremgår klart og tydeligt, at det har man.

Den mekanisme, som her har været bragt i anvendelse i hundreder og i tusinder af tilfælde i kampene på arbejdsmarkedet, er jo ikke nogen uvæsentlig mekanisme. Der findes ingen opgørelse over det, men jeg tror ikke, det vil være helt forkert at sige, at det er den mekanisme, der ligger bag en meget væsentlig del overhovedet af den lønudvikling, som ligger ud over den automatiske dyrtidsregulering. Jeg siger ikke bare den lønudvikling, som kunne kaldes reallønsudviklingen, for vi ved jo, at der skal en del lønudvikling til ud over den automatiske dyrtidsregulering, før man overhovedet kan komme op på noget, der hedder reallønsudvikling, med den underdækning, der er i dyrtidsportionerne. Det skulle ikke undre mig spor, om den mekanisme, man her ugyldiggør, er hovedmekanismen bag den faktiske reallønsudvikling i de sidste 20 år. Den er nu, også i tilfælde af, at det er retmæssige krav, som der står i svaret her, ugyldig efter lovforslagets § 11. Her er jeg enig med hr. Gert Petersen, som sagde, at det er det skrappeste hidtil, man har lavet over for lønarbejdernes mulighed for at tilkæmpe sig lønforbedringer.

Jeg vil godt tilføje, som jeg gjorde forleden, at selvfølgelig vil denne form for aktioner alligevel fortsætte, og selvfølgelig skal de fortsætte. Jeg vil også godt nævne endnu en gang, hvad mekanismen må være for de lønarbejdere, der går ud i de aktioner. Da § 11 kun gælder i tilfælde af, at arbejdsretten har kendt det pågældende skridt overenskomststridigt, så drejer det sig selvfølgelig om – og hvis man er stærk nok til at vinde en lønkamp, så kan man også dette andet, som nu er nødvendigt – at tvinge sin arbejdsgiver til ikke at indbringe den pågældende sag for arbejdsretten. Så er § 11 det samme værd som det papir, den er skrevet på. Hvis sagen i øvrigt er indbragt for arbejdsretten, så må man selvfølgelig køre det igen på den måde, at man siger: o. k., så